

ஜன்னல்

அவன் நுழைந்தபோது அந்த இடத்தில் ஐந்தாறு பேர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நடுவே ஒரு பழைய வீக்லி கந்தலாக இருந்தது. அலமாரிக்குள் நிறைய மருந்துகள் அடுக்கி இருந்தன. பாதி கண்ணாடியும் பாதி மரமுமாக இருந்த தடுப்பின் கண்ணாடிப் பகுதியில் கன்ஸ்டிட்ங் நேரம் மாலை ஆறிலிருந்து எட்டரை வரை என்றது. தடுப்புக்கு அந்தப் பக்கம் டாக்டர் “ ‘ஆ’ சொல்லு” என்று சொல்வது கேட்டது. ஒரு மின்விசிறி மிக மெதுவாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்தது. அதன் நிழல் சுவற்றில், பெஞ்சின் மேல், அந்தப் பெண்ணின் மார்பின் மேல், புத்தகங்களின் மேல் என்று மடக்கியும் நிமிர்ந்தும் நெளிந்தும் சுழன்றுகொண்டிருந்தது.

புதிதாக வந்தவன் பெஞ்சில் இருந்த வெற்றிடத்தை உடனே அடைந்து உட்கார்ந்தான். எதிரே இருப்பவரைப் பார்த்து புன்னகைத்தான். அவர் மஃப்ளரின் நிழலில் பதில் புன்னகை செய்யவில்லை. அவர் அருகில் இருந்த பெண் தன் புடவையை இன்னும் சரிசெய்து மறைத்துக்கொண்டு இன்னும் நெற்றியைச் சுருக்கிக்கொண்டாள்.

புதிதாக வந்து உட்கார்ந்தவனுக்கு நாற்பது வயதிருக்கலாம் அல்லது அது நிஜ நாற்பதாக இல்லாமல் முப்பது வயது முதிர்ந்த நாற்பதாக இருக்கலாம். அவன் சிரிக்க முயன்றதில் பொதுவாக ஒரு சினேகிதம் விரும்பும் தன்மை இருந்தது. பக்கத்தில் இருப்பவரிடம் கேட்டான்.

“ரொம்ப நேரமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களோ?”

“ம்?” என்றார் அவர்.

அவன் கேள்வியை மறுபடி கேட்க “பதினைந்து நிமிஷம்” என்றார்.

அந்த அம்மாள் அவனைப் பார்த்த நேரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு “குழந்தைக்கு மீஸில்ஸா?” என்று கேட்டான்.

குறிப்பிட்ட குழந்தை ஐர வேகத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருக்க, அதன் தாய் பதில் சொல்லவில்லை. அந்தப் பெண் இன்னும் அவனை வெறுத்தாள்.

அந்த அறைக் கதவு திறந்து உள்ளே ‘ஆ’ என்று சொல்லக் கேட்டதற்கு ‘ஆ’ என்று சொன்னவர், கையில் ஒரு புதிய, வெளுத்த காகிதத்துடன் வெளியே வந்தார். டாக்டர் தெரிந்தார். “குட் ஈவினிங் டாக்டர்” என்றான்.

டாக்டர் ஈவினிங் என்று பதில் சொன்னார். அவனைப் பார்க்கவில்லை. “நீங்க வாங்க அம்மா” என்றார். அந்தப் பெண் உள்ளே சென்றாள். உடனே எல்லோரும் மௌனமாக, சிரத்தையாக கண்ணாடிக்குப் பின் கேட்கப்போகும் வார்த்தைகளில் கவனமாக இருந்தார்கள்.

அவள் பேசுவது தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. தாழ்வாக இருந்தது அவள் - டாக்டர் சம்பாஷணை.

புதிதாக வந்து உட்கார்ந்து சினேகிதம் தேடின ஆசாமி பக்கத்தில் இருப்பவரை “உங்களுக்கு என்ன?” என்று கேட்டான். “கையிலே கட்டி” என்று கையைக் காட்டினார். “பென்ஸிலின் நாலு இன்செக்ஷன் போட்டு நேற்றுதான் உடைஞ்சது.” “அப்படியா!” சற்றுத் தாழ்ந்த குரலில் “இவர் நல்ல டாக்டர் ஸார். கைகாரர் ஸார். நல்ல காசு” என்றார். அவனும் தாழ்ந்த குரலில், “நான் இவரிடம் இப்பொழுதுதான் முதல்

தடவை வருகிறேன். இவரிடம் வந்ததே சரியா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு உடம்பு சரியா இல்லையா என்பதுகூட எனக்குச் சொல்ல முடியாது. எனக்கு இவர் வைத்தியம் செய்ய முடியுமா என்பதுகூட எனக்குச் சரியாச் சொல்லமுடியாது...”

உனக்கு என்ன என்று அவர் கேட்கவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டான். ‘அப்படியா’ என்று மட்டும் சொல்லியிருந்தார்.

அடுத்த தடவை டாக்டர் கதவைத் திறந்தபோது ‘டாக்டர் ஒரு நிமிஷம்’ என்று சற்று உரக்கவே சொன்னான். எல்லோரும் அவனையே பார்த்தார்கள்.

“டாக்டர் எனக்குக் கொஞ்சம் அவசரம். என்னைக் கொஞ்சம் சீக்கிரம் அனுப்பிவிட முடியுமா?”

“என்ன உங்களுக்கு ஜூரமா?” என்று கேட்டார் டாக்டர்.

“இல்லை!”

“பின் என்ன?”

“உள்ளே வந்து சொல்கிறேனே” என்று அசந்தர்ப்பமாகச் சிரித்தான்.

டாக்டர் “சற்று இருங்கள். இந்த பேஷன்டைப் பார்த்துவிட்டுக் கூப்பிடுகிறேன். ராமநாதன் வாங்க” என்றார்.

ராமநாதன் (கையில் கட்டி) உள்ளே சென்றார்.

மற்றவர்கள் அவனை, க்யூவை மீறப்போகும் அவனைப் புதிய வெறுப்புடன் பார்த்தார்கள். அவர்கள் மறுக்கமாட்டார்கள் எனத் தோன்றியது. டாக்டர் கோபக்காரராக இருக்கலாம். டாக்டர் பொதுவாகவே தீவிரமாக வரிசை முறையைப் பாதுகாப்பவராக இருக்கலாம். அவன் சினேகிதம் தேடும் முயற்சியை விட்டுவிட்டான். அந்த வீக்லியை அவன் எடுத்துப் பிரித்தான். அதைக் கவனிக்காமல் திருப்பினான். மற்றொரு பெண் நுழைந்தாள். அவளுடன் ஒரு நான்கு வயதுப் பையன் வந்தான். வந்த உடன் உட்கார்ந்திருந்தவர்களை எல்லாம் பார்த்தான். வீக்லியைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தவன் சற்று ஒதுங்கி அவனுக்கு இடம் தர, சின்னப் பையன் சுதந்திரமாக உட்கார்ந்து-கொண்டு அதில் ஏரோப்ளேன் படம் இருக்கா என்று கேட்டான். அவன் வீக்லியைத் தீவிரமாக ஆராய்ந்து ஏரோப்ளேன் படம் தேடினான். பையன் பக்கங்கள் புரட்டப்பட அது என்ன இது என்ன என்று கேட்டான்.

“நீங்க வாங்க ஸார்” என்று கதவு திறந்ததும் டாக்டர் கூப்பிட்டார். உள்ளே இருந்தவர் மெதுவாகப் பேசிக்கொண்டே வந்தார். வீக்லியைப் பையனிடம் கொடுத்துவிட்டு அவர் கட்டியைப் பற்றி விசாரித்துவிட்டு அவன் உள்ளே சென்றான். அவன் உள்ளே வந்ததும் டாக்டர் கதவைத் சாத்தினார்.

டாக்டர் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலிக்கு எதிரில் சிறிய மேஜை இருந்தது. அதில் எணாமல் தட்டில் இருந்த பஞ்சில் இருந்த ரத்தம் அவனைக் கவர்ந்தது. அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“உட்காருங்கள்” என்றார் டாக்டர்.

அவன் டாக்டர் அருகில் இருந்த ஸ்டூலில் உட்கார்ந்தான். டெலிபோன் இருந்தது. அந்த மின்விசிறியின் நிழல் கண்ணாடித் தடுப்பையும் அடிக்கடி வருடிக்-கொண்டிருந்தது.

“என்ன உங்களுக்கு?”

“டாக்டர் நான் உங்களுடன் பேசவேண்டும். என் பெயர் சீனிவாசன். சாதாரணப் பெயர்! எனக்கு ஏதும் ஜூரமில்லை. ஜலதோஷமில்லை. நான் பக்கத்து பில்லிங்கில் இருக்கிற பாங்கில் வேலை செய்கிறேன். அங்கே நான் ஒரு காம்ப்ள்டா மீட்டர் ஆப்பரேட்டர். எனக்கு ஒருவிதமான பயம் இருக்கிறது.”

டாக்டர் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு அவன் மேலே பேசக் காத்திருந்தார்.

“காம்ப்ள்டா மீட்டர் என்கிறது கூட்டல் யந்திரம் மிஷின். சென்ற ஒன்பது வருஷங்களாக நான் அந்த யந்திரத்திலே கூட்டல் செய்திருக்கிறேன். அதுதான் என் வேலை. எண்கள் எண்கள் எண்கள். அனுமார் வால்போல அன்றன்றைக்கு ட்ரான்ஸாக்ஷன்களை எல்லாம் அதில் டைப் அடித்துக் கூட்டிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். ஒரு நாளைக்கு எட்டு மணி நேரம். ஒரு வாரம், ஒரு மாதம், ஒரு வருஷம், ஒன்பது வருஷம் எத்தனை எண்கள்! டாக்டர் எனக்கு எப்படி இதைச் சொல்வது என்று தெரியவில்லை. எனக்குக் கல்யாணம் ஆகி பத்து வருஷமாகிறது. எனக்குக் குழந்தை கிடையாது. என் மனைவி என் வீடு என் ஆபீஸ் என் காம்ப்ள்டா மீட்டர். தினம் மனைவியிலிருந்து விடுபட்டு ரயிலேறி எண்களாக எட்டு மணி நேரம் எண்ணிவிட்டு மனைவிக்குத் திரும்பி மனைவியுடன் பேசிவிட்டு சாப்பிட்டுவிட்டு உறங்கிவிட்டு மறுபடி விடுபட்டு மறுபடி எண்களைத் துரத்தி மறுபடி...”

டாக்டர் நான் உங்களிடம் வந்ததே சரியா என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு எப்படிப்பட்ட உதவி தேவை என்பதும் தெரியவில்லை. எந்த விதத்தில் உங்களைப் போன்ற ஜெனரல் ப்ராக்டிஷனர் எனக்கு உதவி செய்யக்கூடும் என்பதும் தெரியவில்லை. இருந்தும் என்னிடம் ஏதோ தப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது டாக்டர். இன்று காலை 9:06 ட்ரெய்னில் நல்ல கூட்டம். வாயிற் பக்கம் கம்பியை இரண்டு கையாலும் தொத்திப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றவர்களுடன் என் காம்ப்ள்டா மீட்டர் நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தபோது விரி விரி என்று எலக்ட்ரிக் கம்பங்கள் அருகே அருகே கடக்கும்போது எனக்கு திடீர் என்று அந்த ஆசை-கவர்ச்சிகரமான ஆசை ஏற்பட்டது! கை எதற்காக பிடித்துக் கொண்டு எதற்காக இப்படித் தொத்திக்கொண்டு எங்கே போகிறேன்? ஏன், நான் கையை விட்டுவிட்டால் என்ன? அவ்வளவு தீவிரமாக அந்த ஆசை ஏற்பட்டது. அப்படியே கையை விட்டுவிட்டு அந்த வேகமான வண்டியிலிருந்து விலகி விழுந்துவிட ஒரு கணம் தோன்றியது. அந்த ஆசையின் தீவிரம் என்னை ஆட்கொண்டு என் கைகள் சக்தியில்லாமல் போக திடீரென்று சுதாரித்துக் கொண்டேன். ஒரே ஒரு கணம்தான் அந்த ஆசை இருந்தது. உடனே போய்விட்டது.

டாக்டர்! நான் உங்கள் நேரத்தை அதிகம் விரயம் பண்ண வில்லை என்று நம்புகிறேன். அந்த ஆசை மறுபடி சாயங்காலம் சற்றுமுன் எனக்கு ஏற்பட்டது. ஓவர் டைமில் என் ஆபீஸில் தனியாக இருந்தேன். மூன்றாவது மாடியில் இருக்கிறது அந்த அறை. நானும் என் காம்ப்ள்டா மீட்டரும் தரையில் புரண்டு புரண்டு சுருண்டிருந்த காகிதத் தொடரில் என் விரல்கள் பதிப்பித்த எண்களும்...

நிமிர்ந்து பார்த்தேன். பெரிய ஜன்னல் தெரிந்தது. வானம் தெரிந்தது. ஜன்னல் திறந்திருக்கு. காற்றில் ஆடின ஜன்னல் திரை என்னை வாவா என்று அழைத்தது. அந்த அழைப்பை என்னால் எதிர்க்க முடியவில்லை. நடந்து சென்று ஜன்னல் விளிம்பில் ஏறி நின்றுகொண்டு கீழே தங்கசாலையில் ஊர்ந்துகொண்டிருந்த வாகனங்களின் மத்தியில் சொத் என்று காக்கை எச்சம் போல் விழ எவ்வளவு ஆசையாக இருந்தது தெரியுமா? இப்பொழுதும் ஒரு கணம்தான். அதற்குள் கை நடுங்கி வியர்த்துக் கண்ணாடிக் கதவைப் பிடித்துக்கொண்டு சமாளித்துவிட்டேன். உடனே நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். என்னில் ஏதோ தப்பு இருக்கிறது. உடனே நான் டாக்டரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றிவிட்டது. ஆபீசுக்கு மிக அருகில் இருக்கும் உங்களைத் தேடி வந்துவிட்டேன்!

டாக்டர், உங்களிடம் எவ்வளவோ சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்து வந்தேன். பாதிசூடச் சொல்லவில்லை. அந்த பயம் ரொம்ப உண்மையான பயம். அப்படியே ஒரு புயல் காற்றுபோல ஒரு போர்வைபோல என்னைச் சுற்றிக்கொள்கிறது. இன்று நிச்சயம் அந்த ஜன்னலிலிருந்து குதித்திருப்பேன், சமாளித்துக் கொண்டுவிட்டேன்... எப்படிச் சொல்வது... எப்படி...”

அவன் கை நடுங்கியது. சிரித்தான். டாக்டர் ‘புரிகிறது’ என்றார். அவன் சட்டைப் பித்தாணை அவிழ்க்கச் சொன்னார். ஸ்டெதாஸ் கோப்பை வைத்து அவன் இருதயத்தைக் கேட்டார். அவன் இரத்த அழுத்தத்தை எடுத்தார். இரவில் சரியாகத் தூங்குகிறாயா என்று கேட்டார். அவன் தூங்குகிறேன் என்றான். காலை ஒழுங்காக மோஷன் ஆகிறதா என்றார். அவன் யோசித்து ஆமாம் என்றான். அவன் கவனம் அந்த ரத்தப் பஞ்சில் நின்றது. டாக்டர் சொன்னார்: “உன் ரத்த அழுத்தம் சரியாகத்தான் இருக்கிறது. எல்லோருக்கும் இந்த ஃபெடிக் வரும். இப்பொழுது என் கேஸையே எடுத்துக்கொள். நான் மாலை நேரம்சூட சுதந்திரமாக வெளியில் சென்றதில்லை. இந்த இடத்தில் 6லிருந்து 8-30வரை. வீட்டில் போனால் பேஷண்ட்கள். அதற்கு முன் பேஷண்ட்கள். காலை. மாலை. உனக்கு காம்ப்ட்டாமீட்டர். எனக்கு பேஷண்ட்கள். எனக்கும் ஒரு நாள் எல்லாவற்றையும் உதறி எறிந்து கிராமத்துக்குப் போய் விடலாமா என்று தோன்றும். எனக்கு முடியாது. பிழைப்புப் போய்விடும். உனக்கு முடியும். நாளைக்கு ஆபீசுக்கு போகாதே. அவசியம் லீவ் எடுத்துக்கொள். ஒரு மாதம் இல்லை இரண்டு மாதம். சர்டிபிகேட் வேண்டுமானால் தருகிறேன். உனக்கு வேண்டியது மாறுதல்.” டெலிபோன் மணி அடித்தது. எடுத்துக் கேட்டார். ம் ம் ம் என்றுதான் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார். கடைசியில் மட்டும் சரி என்று சொல்லிவிட்டு வைத்தார். “அது என் மனைவி” என்றார். டெலிபோனில் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே காகிதத்தில் எழுதி முடித்துவிட்டார். சரக் என்று கிழித்தார். “இந்த டானிக்கை சாப்பாட்டுக்குப் பின் இரண்டு டீஸ்பூன் சாப்பிடு. ஒரு பாட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டு என்னை மறுபடி வந்து பார்” என்று அவனிடம் அந்தக் காகிதத்தைத் தந்தார்.

அவன் அந்தக் காகிதத்தைப் பிரமிப்புடன் பார்த்துப் படிக்க முயன்றான்.

டாக்டர் அவன் எழுந்து செல்லக் காத்திருந்தார். “டாக்டர் நான் உங்களுக்கு எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும்?”

“ஐந்து ரூபாய்” என்றார்.

அவன் தன் பையில் தடவி சில ரூபாய் நோட்டுக்கள் சில எட்டண நாலணா பத்து பைசா நாணயங்கள் என்று சேர்த்துக் கூட்டிப்பார்த்து, “என்னிடம் நாலு ரூபாய் 50 பைசாதான் இருக்கிறது” என்று மன்னிப்புக் கலந்த குரலில் பயத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு மேஜை மேல் அவ்வளவு பணத்தையும் வைத்தான். டாக்டர் சரி என்றார்.

அவன் அந்தக் கதவைத் திறந்துக்கொண்டு வெளியே சென்றான்... உடனே உள்ளே வந்த அந்தப் பெண் தன் கையில் போர்த்தி அணைத்திருந்த குழந்தையை ஜாக்கிரதையாகத் திறந்து, “காலையிலிருந்து விட்டுவிட்டு ஐரம் அடிக்கிறது டாக்டர். ஒரு தடவை வாயிலெடுத்துவிட்டான். கண்ணைத் திறக்காமல் ஐரம்.” அப்பொழுது டாக்டர் மறுபடி ஸ்டெதாஸ்கோப் அணிந்து கொண்டார். அந்தக் குழந்தையைப் பரிசோதித்தார். அதன் வயிற்றை அழுத்திப் பார்த்தார்.

“இருமல் இருக்கா?”

“இல்லை டாக்டர்!”

“பேர் என்ன?”

“சுரேஷ்... சுரேஷ் டேய். டாக்டர் மாமாடா!”

“வயசு?”

“நாலு.”

டாக்டர் எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் வெளியே சாலையில் அபஸ்வரமாக அந்த சப்தம், மிக அவசரமாக ப்ரேக் போடுவதால் டயர் தேயும் சப்தம் கேட்டது.

www.writersujatha.com

1980

www.writersujatha.com